

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/66/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6918201702
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6918201702.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci žalobcu Y. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX T. L., S. republika, právne zastúpeného E. kanceláriou JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s. r. o., so sídlom Pred poľom 1652, 911 01 Trenčín, IČO: 36 857 882 proti žalovanému K.. U. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. XXXX/X, XXX XX C. L., právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou Ivan Syrový, s. r. o., so sídlom Kadnárova 83, 831 06 Bratislava, IČO: 47 232 765, v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 16C/10/2018-245 zo dňa 08. 09. 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

II. Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že žalovaný vyhlásením pátrania v Slovenskej republike po žalobcovi z dôvodu potreby zabezpečenia jeho výsluchu v trestnej veci ČVS: ORP-250/RS-RS-2016 vedenej na Obvodnom oddelení Policajného zboru v Rimavskej Sobote, neoprávnene zasiahol do jeho práva na ochranu osobnosti. Zároveň sa voči žalovanému domáhal zaplata sumy 1.000,- € ako náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Okresný súd sa po vrátení veci odvolacím súdom, v súlade s uznesením č.k. 16Co/220/2019 - 168 zo dňa 20. 02.2020 prioritne zameral na odstránenie vady žaloby, a to označenia žalovaného, v dôsledku čoho žalobcu vyzval v zmysle § 129 ods. 1 CSP na opravenie označenia žalovaného tak, aby toto označenie malo všetky náležitosti obsiahnuté v zákonom ustanovení § 133 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte „CSP“). Na základe opravy označenia žalovaného zo dňa 03. 06. 2020 (č. I. 190 spisu) súd ustálil, že žalovaný v prejednávanej veci vystupuje ako fyzická osoba.

2. Žalobca svoj nárok v žalobe odôvodnil tým, že dňa 27. 01. 2018 sa od svojej pracovníčky dozvedel, že keď sa táto informovala o spôsobe vybavenia ním podaných trestných oznámení v iných trestných veciach, tak jej viacerí vyšetrovatelia uviedli, že je voči jeho osobe vyhlásené pátranie v Slovenskej republike z dôvodu potreby zabezpečenia jeho výsluchu v trestnej veci vedenej na Obvodnom oddelení Policajného zboru v C. L. pod ČVS:ORP-250/RS-RS-2016 povereným príslušníkom policajného zboru por. Bc U. Y. - žalovaným, ktorá je vedená na základe trestného oznámenia podaného zo strany súdneho exekútora v C. L., a to R. J.. Žalobca od počiatku namietal, že žalovanému bola pritom známa adresa jeho trvalého pobytu, a teda adresa na doručovanie písomností a tiež mu bol známy kontakt na žalobcom povereného obhajcu R.. R. N.. Zo strany žalovaného tak podľa neho išlo o nezákonný postup, nakoľko Trestný poriadok neumožňuje vyhlásiť pátranie po osobe, ktorej pobyt je známy. Pokiaľ

takéto pátranie žalovaný vyhlásil, konal svojvoľne a nezákonne a týmto konaním zasiahol predovšetkým do jeho osobnostných práv, najmä jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ale aj obchodnej povesti, nakoľko vykonáva rozsiahlu podnikateľskú činnosť, pričom predpokladá, že žiaden z jeho aktuálnych obchodných partnerov nebude požívať dôveru v osobu, na ktorú je vyhlásené policajné pátranie. Žalobca doplnil, že konaním žalovaného môže dôjsť aj k zásahu do jeho telesnej integrity a osobnej slobody, a keďže nie je postačujúce iba zadosťučinenie podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, domáhal sa voči žalovanému aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

3. Okresný súd vykonal a doplnil dokazovanie, a na jeho základe zistil nasledovný skutkový a právny stav veci :

4. Žalovaný, v služobnom pomere - poverený príslušník policajného zboru OO PZ Rimavská L. spracoval dňa 02.11.2017 žiadosť o vyhlásenie pátrania v konaní vedenom na OO PZ Rimavská Sobota, ČVS: ORP - 250/RS-RS-2016, v Slovenskej republike po žalobcovi v súlade s plnením jeho služobných povinností. Na základe uvedenej žiadosti, ktorá bola schválená, útvar OO PZ Rimavská Sobota týmto dňom vyhlásil pátranie po žalobcovi a k jeho odvolaniu došlo na žiadosť povereného príslušníka PZ - žalovaného dňa 13.02.2017, nakoľko pominuli dôvody na jeho vydanie a žalobca sa ako obvinený dostavil na výsluch na OO PZ Trenčín. Tieto skutočnosti mal okresný súd preukázané z vyšetrovacieho spisu Ministerstva vnútra SR, ČVS : SKIS - 191/OISS-V-2018.

5. Vzhľadom na tú skutočnosť, že zásah tvrdený žalobcom zo strany žalovaného vyplýval z jeho náplne práce, teda z plnenia úloh pre právnickú osobu - jeho zamestnávateľa, služobný úrad, pričom žalovaný pri plnení služobných povinností postupoval v súlade s ustanoveniami zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a nariadenia Ministerstva vnútra SR č. 53/2007 o postupe pri pátraní po osobách a veciach, svojím konaním nesledoval svoje záujmy, či potreby, resp. potreby a záujmy iných osôb, teda tým, že žiadal vyhlásiť pátranie po žalobcovi neporušil svoje povinnosti, keďže postupoval v rozsahu svojich kompetencií daných mu zákonom, nešlo podľa okresného súdu zo strany žalovaného o tzv. exces. O uvedenom svedčí aj obsah uznesení Okresnej prokuratúry Rimavská Sobota (sp. zn. 2Pv 155/16/6609) a Ministerstva vnútra SR (ČVS : SKIS - 191/OISS-V-2018). Žalobca teda v danej prejednávanej veci nepreukázal, že by sa žalovaný mal pri výkone svojich pracovných - služobných povinností dopustiť excesu, teda takého postupu, ktorý by zjavne vybočoval z rámca jeho oprávnení policajta.

6. Okresný súd zohľadňujúc skutkový a právny záver o tom, že žalovaný nie je v konaní pasívne legitimovaným podoprel aj odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, v zmysle ktorého „pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnosti spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou, či inou fyzickou osobou k realizácii jej činnosti, postihujú v rámci analógie § 420 ods. 2 v spojení s § 853 Občianskeho zákonníka občiansko-právne sankcie podľa § 13 Občianskeho zákonníka samotnú právnickú, či fyzickú osobu, lebo neoprávnený zásah sa pričíta (výlučne) tejto samotnej právnickej, či fyzickej osobe. Zamestnanec, prípadne iná použitá osoba nezodpovedajú osobne priamo postihnutej fyzickej osobe, ale len tej právnickej, či fyzickej osobe, ktorá ich pri svojej činnosti použila.“ Okresný súd v tejto súvislosti doplnil, že len výnimočne v prípade, ak by správanie zamestnanca právnickej, prípadne fyzickej osoby bolo nutné vzhľadom k okolnostiam prípadu kvalifikovať ako vybočenie (exces) z realizácie činnosti právnickej, či fyzickej osoby, ktorá bola touto právnickou, či fyzickou osobou pri ich činnosti použitá, bola by postihnutá občiansko-právnymi sankciami podľa § 13 Občianskeho zákonníka voči postihnutej fyzickej osobe priamo, táto použitá osoba, spravidla zamestnanec.

7. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia zdôraznil, že z činnosti právnickej, či fyzickej osoby nevybočuje každé správanie zamestnanca, ktorým spôsobil nemajetkovú ujmu na osobnosti dotknutej fyzickej osoby, a to ani také, ktoré by sa stalo v stave opilosti, alebo malo dokonca povahu trestného činu. Z medzi plnenia úloh organizácie (z medzi plnenia pracovných úloh a priamej súvislosti s nimi) nevybočuje taká činnosť zamestnanca, ktorej neabsentuje miestny časový a vecný (vnútorný) vzťah k plneniu úloh organizácie.

8. Okresný súd uzavrel, že na strane žalovaného nie je daná pasívna legitimácia ako fyzickej osoby, keďže z jeho strany nedošlo k žalobcom tvrdenému zásahu do jeho osobnostných práv v dôsledku excesu, a preto žalobu zamietol. Vzhľadom na záver o nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného sa okresný súd už ďalej nezaoberal skúmaním, či zásah tvrdený žalobcom bol zásahom protiprávnym,

či na strane žalobcu došlo k vzniku ujmy a či existuje príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a ujmom na strane žalobcu.

9. Okresný súd na záver ohľadom námietky zaujatosti predloženej právnym zástupcom žalobcu dňa 12. 06. 2019 uviedol, že táto nespĺňa náležitosti v zmysle § 52 CSP, ak žalobca nepredložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, preto na ňu neprihliadol a nepredložil ju nadriadenému súdu na rozhodnutie. Zákonná sudkyňa predložila vec predsedovi okresného súdu, z dôvodu, že by mohli vzniknúť pochybnosti o jej nezaujatosti, však doplnila, že k žalovanému nemá žiaden vzťah.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP, teda podľa úspechu strán sporu.

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, najmä sa nestotožnil s právnym posúdením žalobou uplatneného nároku súdom prvej inštancie a závery a konštatovania súdu nepovažuje za legitímne a správne, nakoľko tieto vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Prioritne žalobca namietal nedostatočný procesný postup okresného súdu, ktorý sa opätovne aj napriek uzneseniu odvolacieho súdu odmietol zaoberať jeho tvrdením, že žalovaný pri vyhlásení pátrania v Slovenskej republike po jeho osobe nepostupoval podľa Trestného poriadku, nakoľko tento neumožňuje vyhlásiť pátranie po osobe, ktorej pobyt je známy, keď táto si preberá zásielky jej doručované a na každé predvolanie reaguje prostredníctvom zvoleného obhajcu a svoju neúčasť na úkonoch riadne a včas ospravedlní a dôvod neúčasti podloží lekárskou správou ošetrojúceho lekára. Okresný súd napriek zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu opakovane uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že zo strany žalovaného došlo k vyhláseniu pátrania v Slovenskej republike po žalobcovi v súlade s plnením jeho služobných povinností, teda nešlo z jeho strany o exces. Z uvedeného je preto podľa neho zrejmé, že okresný súd sa nedostatočne zaoberal skutkovým stavom a jeho posúdením, odmietol sa zaoberať jeho tvrdeniami a opätovne bez potrebného skutkového a právneho ustálenia, či v prípade vyhlásenia pátrania v Slovenskej republike po ňom išlo o exces, alebo tento postupoval v súlade s plnením jeho služobných povinností a na základe príslušných zákonných ustanovení prijal neodôvodnené závery, na základe ktorých žalobu zamietol. Naďalej preto tvrdí, že pasívna legitímácia je daná, pretože žalovaný ako policajt konal protiprávne, porušil ustanovenia Trestného poriadku, teda ide o tzv. exces. Nemožno preto uvažovať o zodpovednosti zamestnávateľa žalovaného, v dôsledku čoho považuje rozhodnutie okresného súdu za svojvoľné a nedostatočne odôvodnené. Okresný súd totiž vôbec neskúmal oprávnenosť vyhlásenia predmetného pátrania v súlade s Trestným poriadkom a postup žalovaného, a to či tento bol za dodržania príslušných zákonných a služobných predpisov v rámci výkonu služobných povinností legitímny.

12. Okresný súd podľa žalobcu nesprávne svoje rozhodnutie odôvodnil len poukazom na závery vyšetrovania uvedeného v uznesení Ministerstva vnútra SR vo veci podozrenia zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa ust. § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, ku ktorému uviedol, že ide o závery trestno-právneho konania, s ktorými sa nemožno uspokojiť v občiansko-právnom konaní o zodpovednosti za škodu spôsobenú neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti. Za dostatočný nepovažoval argument žalovaného, že ako policajt sám nevyhlasuje pátranie po osobách, ale podáva na vyhlásenie žiadosť, ktorá je následne schválená a až samotný útvar vyhlasuje pátranie, nakoľko je podľa neho zrejmé, že útvar vyhlási pátranie na podklade okolností uvedených v žiadosti a zistení konkrétneho policajta, ktorý žiadosť odôvodní a útvar už ďalej neskúma, či žalovaný v žiadosti uvádzané tvrdenia napr., že pobyt osoby nie je známy, sú pravdivé a zodpovedajúce skutočnosti.

13. K námietke zaujatosti zákonnej sudkyne poukázal žalobca v odvolaní na to, že zákonná sudkyňa má vzťah k žalovanému, nakoľko táto pozná rodinného príslušníka žalovaného a sama žiadala o jej vylúčenie z konania v tejto veci, čo dostatočne odôvodňuje a preukazuje, že jeho námietka bola dôvodnou, a teda spĺňala náležitosti, v dôsledku čoho mala byť predložená nadriadenému súdu.

14. Na záver žalobca v odvolaní poukázal na to, že v dôsledku uvedeného nesprávneho postupu okresného súdu spočívajúceho v nespoľahlivom zistení skutkového stavu mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace práva, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že určí, že žalovaný neoprávnené zasiahol

do jeho práva na ochranu osobnosti a zároveň mu bola uložená povinnosť zaplatiť mu 1.000,- € ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

15. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu, tento považuje za vecne správny a navrhol rozhodnutie okresného súdu potvrdiť. Nestotožnil sa s tvrdeniami žalobcu v odvolaní, že porušil ustanovenia Trestného poriadku, naviac ani sám žalobca neuvádza, ktoré konkrétne ustanovenie malo byť vyhlásením pátrania po jeho osobe porušené. Nemožno všeobecne uviesť len právny predpis bez toho, aby bolo zrejmé, k porušeniu akého ustanovenia malo dôjsť. Zároveň je nutné podľa neho uviesť, že pátranie po osobách a veciach nie je žiadnym spôsobom v Trestnom poriadku detailne upravené, bližšia úprava je v nariadení Ministerstva vnútra SR o postupe pri pátraní po osobách a veciach v znení neskorších predpisov č. 44/2008 (ďalej v texte aj „nariadenie“). V zmysle článku 1 ods. 8 a článku 6 ods. 2 a 6 nariadenia v spojení s článkom 6 ods. 12 nariadenia vyplýva, že nemohol svojvoľne vyhlásiť po žalobcovi pátranie, nakoľko poverený príslušník policajného zboru nie je oprávnený vyhlásiť takéto pátranie. Zdôraznil, že podal na vyhlásenie pátrania žiadosť, ktorá bola následne schválená a až samotný útvar následne vyhlásil pátranie. Ide o to, že celý proces od podania žiadosti po vyhlásenie pátrania prechádza schvaľovaním práve z dôvodu, aby nedochádzalo k nezákonnému, či svojvoľnému vyhlasovaniu pátrania. V tejto súvislosti doplnil, že za výkon pátrania zodpovedá príslušný riaditeľ útvaru policajného zboru a za jeho priebeh a rozpracovanie zodpovedá vyhlasujúci útvar. On ako poverený príslušník preto za vyhlásenie pátrania po žalobcovi nezodpovedá. Bez ohľadu na uvedené však považuje za potrebné uviesť, že z vyšetrovacieho spisu vyplynulo, že aj splnomocnený zástupca obvineného JUDr. R. N. nebol v kontakte so svojím klientom, teda žalobcom, nevedel, kde sa zdržiava a nepodarilo sa mu s ním skontaktovať, lebo sa mal nachádzať v M. Ak aj žalobca uviedol svoje telefonické kontaktné adresy, na týchto číslach nebol zastihnutý, nebolo možné sa mu dovolať a dohodnúť termín výsluchu. Keďže aj zásielky doručované žalobcovi na adresu v C. preberala iná osoba, o čom svedčia doručky vo vyšetrovacom spise, bolo vyhlásené po obvinenom, teda žalobcovi, pátranie. Nie je mu zrejmé, akými dôkazmi má žalobca tvrdenia o tom, že bol zastihnuteľný podložené, nakoľko takéto z vyšetrovacieho spisu v trestnom konaní nevyplývajú.

16. Žalovaný ďalej v písomnom vyjadrení k odvolaniu doplnil, že doposiaľ mu nie je zrejmé ani to, akým konkrétnym spôsobom malo dôjsť v značnej miere k zníženiu dôstojnosti žalobcu, resp. vážnosti v spoločnosti tak, ako to predpokladá ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nemožno podľa neho totiž všeobecne tvrdiť, že samotným pátraním došlo u žalobcu v C. republike, kde má pobyť k zníženiu jeho dôstojnosti.

17. Krajský súd ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP včas podané odvolanie žalobcu prejednal, rozhodnutie súdu prvej inštancie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 379 CSP a § 380 CSP preskúmal a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP á contrario rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

18. Úvodom odvolací súd zdôrazňuje, že odvolací súd je v zmysle § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi. Žalobca opakovane v odvolaní namietal, že okresný súd zvolil nedostatočný procesný postup, ak aj napriek uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sa odmietol zaoberať jeho tvrdením, že žalovaný pri vyhlásení pátrania po jeho osobe v Slovenskej republike nepostupoval podľa Trestného poriadku. Naďalej tvrdí, že zo strany žalovaného išlo o tzv. exces, nakoľko zásah do jeho osobnostných práv vznikol v dôsledku toho, že žalovaný postupoval v rozpore s ustanoveniami zákona a služobnými predpismi, v rámci ktorých mal svoju činnosť ako príslušník policajného zboru vykonávať. Odmietol tak prijať zodpovednosť zamestnávateľa žalovaného a trval na tom, že žalovaný je pasívne legitimovaný v konaní.

19. Odvolací súd sa so záverom okresného súdu o tom, že žalovaný ako fyzická osoba nie je v konaní pasívne legitimovaný stotožňuje a k uvedenému záveru uvádza nasledovné:

20. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán sporu nenamietá. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická, alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je, alebo nie je. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca

žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotno-právnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/214/2011).

21. V prejednávanej veci je nesporné, že žalovaný bol v čase vyhlásenia pátrania po osobe žalobcu na území Slovenskej republiky služobne zaradený vo funkcii starší referent - poverený príslušník na Obvodnom oddelení Policajného zboru Rimavská Sobota, odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Rimavskej Sobote. Žalobca tvrdil, že vyhlásením pátrania po jeho osobe povereným príslušníkom Obvodného oddelenia Policajného zboru Rimavská Sobota, teda žalovaným, došlo k zásahu do jeho osobnostných práv. Tak, ako už konštatoval okresný súd, z uznesenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Stred, č. ČVS: SKIS-191/OISS-V-2018 zo dňa 30. mája 2018 (č. I. 128 a nasl. vyšetrovacieho spisu č. ČVS: SKIS-191/OISS-V- 2018) bola podľa § 197 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku posudzovaná vec podozrenia zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa podľa trestného oznámenia žalobcu mal dopustiť žalovaný a to tým, že v služobnom obvode Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Rimavskej Sobote v priebehu trestného konania vedeného na Obvodnom oddelení Policajného zboru Rimavská Sobota pod ČVS: ORP-250/RS-RS-2016 mal vyhlásiť pátranie po osobe žalobcu v rámci Slovenskej republiky napriek tomu, že mu mala byť známa adresa jeho trvalého pobytu, a teda adresa na doručovanie písomností a mal mu byť známy kontakt na povereného obhajcu JUDr. R. N., zásielky si mal riadne žalobca preberať a na každé predvolanie mal zvolený obhajca reagovať, neúčasť na výsluchu riadne zdôvodniť, ospravedlniť a doložiť lekárskymi správami od ošetrovúcich lekárov. Trestné oznámenie bolo v tejto veci odmietnuté, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Okresný súd preto výslovne v bode 13 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia poukázal na to, že už zo samotného odôvodnenia tohto rozhodnutia je zrejmé, že žalovaný pri plnení služobných povinností nevykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu tak, ako to tvrdil žalobca, teda v rozpore s trestným poriadkom a už vôbec nie v úmysle spôsobiť škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Ani v rámci riadneho inštančného prieskumu teda nebolo zistené, že by sa žalovaný pri výkone svojich povinností a právomocí vo vzťahu ku skutočnostiam, ktoré uvádzal žalobca, dopustil takého konania, ktoré by bolo v rozpore s platnými právnymi predpismi a mohli by zakladať jeho prípadnú trestnoprávnu zodpovednosť, resp. zodpovednosť za prípadné disciplinárne previnenie. Uvedené rozhodnutie resp. uznesenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 30. mája 2018 je právoplatné a z odôvodnenia tohto rozhodnutia bez pochyb vyplýva, že konanie žalovaného nevykazovalo žiadne znaky protiprávneho konania, ktoré by napĺňalo zákonné znaky trestného činu, ktoré by bolo možné subsumovať pod niektorú skutkovú podstatu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. V tomto smere je nutné poukázať na ust. § 194 CSP, nakoľko o otázke, či žalovaný porušil ustanovenia Trestného poriadku, zákon, či iný pre neho záväzný postup ako príslušníka policajného zboru SR pri výkone jeho služobných povinností bolo rozhodnuté Ministerstvom vnútra SR, odborom inšpekčnej služby Stred, teda orgánom, ktorý má v právomoci rozhodovať o tom, či sa žalovaný dopustil protiprávneho konania práve v čase plnenia služobných povinností. Záver, že žalovaný sa nedopustil konania, ktoré by bolo v rozpore s platnými právnymi predpismi a ktoré by zakladalo trestnoprávnu zodpovednosť, ale ani zodpovednosť za disciplinárne previnenie, nebol zo strany žalobcu dokazovaním v tomto konaní vyvrátený. Navyše nebolo dôvodné ani vec odovzdať príslušnému orgánu na prejednanie priestupku alebo iného správneho deliktu, či vec odovzdať inému orgánu na disciplinárne konanie, v dôsledku čoho správne na uvedené rozhodnutie poukázal okresný súd v odôvodnení rozhodnutia, a nemal žiadne skutkové a právne zistenia, na základe ktorých by bolo dôvodné uvedenú prejudiciálnu otázku posúdiť inak. Žalobca v tomto konaní ani sám neuvádza, ktoré konkrétne ustanovenie a akého právneho predpisu malo byť takýmto vyhlásením pátrania po ňom porušené, aby bolo možné konštatovať, že žalovaný si dôsledne neplnil služobné povinnosti a dopustil sa aexcesu.

22. Odvolací súd zdôrazňuje, že zodpovednosť je daná na strane právnickej osoby práve v tých prípadoch, keď škodca je voči nej v takom právnom vzťahu, že je namieste stanovenie tejto zodpovednosti namiesto samotného škodcu, ktorý spôsobil škodu pri jej činnosti, na ktorú bol použitý. Ide tu o akúkoľvek činnosť, ktorá spadá do pôsobnosti právnickej osoby z hľadiska vecného, miestneho a časového, môže teda ísť o činnosť zamestnancov alebo členov právnickej osoby, pričom nerozhoduje, ak majú títo pracovníci postavenie orgánov, resp. štatutárnych orgánov, resp. sú v služobnom pomere,

príp. osôb, ktoré vykonávajú činnosť pre uvedenú právnickú osobu mimo pracovného pomeru, či osôb vykonávajúcich činnosť na základe iného zmluvného vzťahu a pod. Ide tu teda o vnútorný účelový vzťah činnosti právnickej osoby, ktorá túto činnosť vyvíja, a nie o činnosť, ktorou by konajúca osoba, teda žalovaný, sledovala svoj osobný záujem, a takýto zo strany žalobcu ani tvrdený nebol. Aj uznesenia Okresnej prokuratúry Rimavská Sobota č. k. 2Pv/155/16/6609-61 zo dňa 06. 03. 2018 a z jeho odôvodnenia vyplýva, že nešlo o nezákonne vyhlásené pátranie po osobe žalobcu žalovaným, ak aj obhajca obvineného JUDr. R. N. nevedel na dotazy povereného príslušníka Policajného zboru zistiť, kde sa nachádza obvinený, či v M., či v S. republike alebo v C., nebol zastihnutý na kontaktnom telefonickom čísle, pričom zásielky zasielané na miesto posledného pobytu preberala iná osoba ako obvinený, teda žalobca, o čom svedčia doručky vo vyšetrovacom spise. Ani dozorujúca prokurátorka JUDr. E. V. v postupe a rozhodnutí povereného príslušníka Policajného zboru, teda žalovaného, nezistila žiadne pochybenie. Tvrdenia žalobcu, skutkovo zhodné aj v tomto konaní neboli preukázané.

23. Okresný súd tak správne konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že zo strany žalovaného došlo k predloženiu žiadosti na vyhlásenie pátrania v Slovenskej republike po žalobcovi v súlade s plnením jeho služobných povinností, teda nejednalo sa z jeho strany o tzv. exces. Okresný súd v bode 19. odôvodnenia výslovne konštatoval, že zásah tvrdený žalobcom zo strany žalovaného vyplýval z jeho náplne práce, teda z plnenia úloh pre právnickú osobu, jeho zamestnávateľa, pričom žalovaný pri plnení služobných povinností postupoval v súlade s ustanoveniami zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore a nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 53/2007 o postupe pri pátraní po osobách a veciach, svojím konaním nesledoval svoje záujmy, či potreby, resp. potreby a záujmy iných osôb. Tým, že žalovaný žiadal vyhlásiť pátranie po osobe žalobcu neporušil svoje povinnosti, keďže postupoval v rozsahu svojich kompetencií daných mu zákonom. Okresný súd poukázal na obsah uznesení Okresnej prokuratúry Rimavská Sobota a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktoré tvrdenia, závery a rozhodnutia žalobca žiadnym spôsobom - dôkazom nespochybnil, ani nevyvrátil.

24. Odvolací súd dopĺňa, že zásadne je potrebné vychádzať z toho, že do rámca činnosti právnickej osoby spadá predovšetkým výkon služobných povinností a úloh vyplývajúcich z pracovného pomeru (služobného pomeru) a úkony s tým priamo súvisiace, príp. aj také činnosti, ktorým nechýba miestny, časový a vecný vzťah k činnosti zamestnávateľa žalovaného. Zo skutkových tvrdení žalobcu ako aj žalovaného vyplýva, že ku zásahu, ktorý tvrdil v konaní žalobca, došlo v čase výkonu služobného pomeru žalovaného zaradeného vo funkcii starší referent - poverený príslušník na Obvodnom oddelení Policajného zboru Rimavská Sobota, odbor poriadkovej polície Okresného riaditeľstva PZ v Rimavskej Sobote, ktorý v priebehu trestného konania vedeného na žalobcu v služobnom obvode (miestna súvislosť) Obvodného oddelenia Policajného zboru Rimavská Sobota predložil žiadosť na pátranie po osobe žalobcu, pričom v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný postupoval v rozpore s platnými právnymi predpismi, alebo že by inak porušil ustanovenia Trestného poriadku, predovšetkým však v súlade s ustanoveniami Zákona o policajnom zbore a nariadenia Ministerstva vnútra, ktorých citácia nariadenia odznela i na pojednávaní vo veci samej. Zo strany žalobcu nebolo ani tvrdené, že by žalovaný sledoval svoje záujmy, či potreby, resp. potreby či záujmy iných osôb, príp. akým konkrétnym spôsobom porušil ustanovenia Trestného poriadku či nariadenia Ministerstva vnútra.

25. Zároveň aj odvolací súd akcentuje, že podľa čl. 6 ods. 2 nariadenia pátranie po osobách a veciach vyhlasujú odbory kriminálnej polície alebo odbor pátrania prezídia. Vyšetrovateľ alebo poverený policajt skráteného vyšetrovania predkladá žiadosť o pátranie (čl. 6 ods. 6 nariadenia).

26. Zo strany okresného súdu teda nedošlo k žiadnemu vadnému postupu, ktorého dôsledkom by bolo nesprávne rozhodnutie vo veci, nebolo zistené, že by jeho nesprávny procesný postup mal vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Okresný súd podrobne poukázal na jednotlivé dôkazy, ktorých vyhodnotením prijal skutkové a právne závery vo vzťahu k pasívnej legitímácii žalovaného. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd považuje rozhodnutie okresného súdu v celom rozsahu za vecne správne a na dôvody v ňom uvedené odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Nedostatok pasívnej vecnej legitímácie vedie k zamietnutiu žaloby meritórnym rozhodnutím, a preto sa odvolací súd z dôvodu hospodárnosti konania nezaoberal ďalšími dôvodmi odvolania žalobcu.

27. Na záver odvolací súd dopĺňa, že okresný súd sa v odôvodnení vysporiadal i s námietkou zaujatosti predloženou právnym zástupcom žalobcu dňa 12. 06. 2019, ktorá však podľa okresného

súdu nespĺňala náležitosti v zmysle § 52 CSP, konkrétne žalobca nepredložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, preto na ňu okresný súd neprihliadal a nepredložil ju nadriadenému súdu na rozhodnutie. Ak aj zákonná sudkyňa okresného súdu oznámila, že v právnej veci môžu vzniknúť pochybnosti o jej nezaujatosti, nakoľko pozná rodinného príslušníka žalovaného, o tejto námietke bolo rozhodnuté predsedom Okresného súdu Rimavská Sobota uznesením č. k. 16C/10/2018 dňa 14. mája 2018, ktorým zákonnú sudkyňu okresného súdu nevyľúčil z prejednávania a rozhodovania tohto sporu. Navyiac zákonná sudkyňa i v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zdôraznila, že vo vzťahu k žalovanému nemá žiadny vzťah, v dôsledku čoho nie je splnená podmienka na jej vylúčenie v zmysle § 49 CSP. Vzhľadom na tieto skutočnosti, odvolacia námietka vo vzťahu k tomu, že vo veci nerozhodoval zákonný sudca, neobstojí.

28. Okresný súd rozhodol vecne správne aj o náhrade trov konania, ak rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, ktorú skutočnosť odvolací súd uvádza napriek tomu, že rozhodnutie o náhrade trov konania nebolo konkrétnymi dôvodmi žalobcom v odvolaní napadnuté, avšak ide o výrok závislý od rozhodnutia vo veci samej.

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Úspešný v odvolacom konaní bol však žalovaný, preto súd žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením (§ 262 CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis
- (§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.